

Η Ι.Μ. Προφήτη Ηλία Ζάχολης αντιστέκεται στις φλόγες (Σπύρος Δρόσος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ερχόμαστε τώρα στην πυρκαγιά που σάρωσε κυριολεκτικά την Κορινθία τον Ιούλιο του 2000, αφήνοντας πίσω της αμέτρητες καμμένες εκτάσεις, σε σημείο που, από τότε και για πολλά ακόμα χρόνια, να μιλάμε για τη “ζώνη με τα καμμένα”, την οποία έπρεπε κανείς να περάσει για να δει την ομορφιά της ορεινής Κορινθίας!

Η Ιερά Μονή Προφήτη Ηλία Ζάχολης βρέθηκε μέσα σ’ αυτή τη “ζώνη πυρός”, με αποτέλεσμα να καούν ολοσχερώς όλα τα χτίσματα που περιέβαλαν το καθολικό (ναό) της μονής, ο ίδιος όμως ο ναός να μην πάθει τίποτα, εκτός από κάποια μαυρίσματα περιμετρικά της βάσης της σκεπής, που φανέρωναν ότι οι φλόγες είχαν “γλύψει” τα συγκεκριμένα σημεία. Τον Αύγουστο του ίδιου έτους, επισκέφτηκα το μοναστήρι, που παρουσίαζε εικόνα βομβαρδισμένου κτιρίου, μιας και είχαν καεί οι ξυλοσκεπές και τα ξύλινα πατώματα που χώριζαν το ισόγειο από το υπόγειο και είχαν μείνει μόνο οι τοίχοι κι αυτοί όχι σε καλή κατάσταση! Κατάφερα να μπω από το πίσω μέρος των χαλασμάτων, όπου το πάτωμα ήταν τσιμεντένιο (μάλλον ήταν κουζίνα), αφού από οποιοδήποτε άλλο μέρος αν έμπαινα, θα έπεφτα κατ’ ευθείαν στο ...υπόγειο! Σας παραθέτω φωτογραφία απ’ το διαδίκτυο που δείχνει πως ήταν η Μονή πριν τη φωτιά ...

...και

κάποια χρόνια μετά απ' αυτή (φαίνεται από το γεγονός ότι η βλάστηση έχει αναπτυχθεί ξανά):

Ακολουθεί μια πρόσφατη (2013) από δορυφόρο. Δεκατρία χρόνια μετά, το πράσινο έχει αποκατασταθεί, τα κτίσματα όμως όχι:

Πηγή: Google Earth

Τέλος, σας παραθέτω τρεις δικές μου φωτογραφίες από την επίσκεψη-“διάρρηξη” μου στη Μονή τον επόμενο μήνα απ’ τη φωτιά.

Στην πρώτη φαίνεται η είσοδος της Μονής. Η σκιά από το τεράστιο έλατο που διακρίνεται δείχνει ότι και αυτό έμεινε αλώβητο από τη φωτιά (μόνο ο Θεός ξέρει γιατί):

Η

δεύτερη

φωτογραφία δείχνει το καθολικό (ναό) της Μονής, με εμφανή τα μαυρίσματα που σας έλεγα στη βάση της σκεπής και απείραχτο ακόμα και το ξύλινο τάλαντο που διακρίνεται αριστερά:

Την

ο τέμπλου
τη φωτιά -

Η

επόμενη φωτογραφία είναι τραβηγμένη από το πίσω μέρος της Μονής που βλέπει προς το προσκύνημα της Παναγίας των Καταφυγίων (παρόμοια ήταν η θέα και από

Πριν επισκεφτούμε

την Παναγία των Καταφυγίων, περάσαμε από τον Άγιο Γεώργιο της Ζάχολης, που με χαρά είδαμε ότι δεν τον είχε βλάψει η φωτιά. Πρόκειται για ναό με δεκαεπτά τρούλους: ο μεσαίος για το Θεό, οι τέσσερις μικρότεροι για τους τέσσερις ευαγγελιστές και από έξι ακόμα μικρότεροι σε κάθε πλευρά για τους δώδεκα αποστόλους.

Τέλος,

σας παραθέτω φωτογραφίες μου από την Παναγία των Καταφυγίων.

Η πρώτη δείχνει το εκκλησάκι στη ρίζα του βράχου, που δεν έπαθε τίποτα, παρ' όλο που -το είδα με τα μάτια μου αυτό- μια γωνιά από την ξύλινη (και φυσικά λουστραρισμένη) ψευδοροφή του εσωτερικού του είχε καεί (άρα οι φλόγες είχαν εισβάλει στο ναό):

Η δεύτερη φωτογραφία δείχνει τη θέα από την άλλη μεριά (νομίζω ότι είναι φανερό η έκταση της καταστροφής):

Θα μου πείτε, “Ωραία, Σπύρο. Και τώρα τι θες να μας πεις; Ότι όλα αυτά ήταν θαύματα και άρα πρέπει να πιστέψουμε στο Θεό και μάλιστα το Θεό που πιστεύεις κι εσύ;”.

Απαντώ: Όχι. Αυτά τα θαυμαστά γεγονότα υπηρετούν το ένα και μέγιστο θαύμα της σωτηρίας του ανθρώπου, που συνίσταται στην επίγνωση της Αλήθειας και στην επακόλουθη ένωση μαζί Της. Είναι καμπανάκια, που προσπαθούν να μας ξεβολέψουν από την πλανεμένη αντίληψη ότι όλα εξαρτώνται από τους φυσικούς νόμους (χωρίς ύπαρξη νομοθέτη;) ή από μια ανώτερη δύναμη (απρόσωπη;) ή από τον εαυτό μας (ξέρουμε αν θα υπάρχει την επόμενη στιγμή;) ή από τα άστρα ή από οτιδήποτε άλλο εκτός από την αγαπητική Τριάδα προσώπων που η Ορθοδοξία λατρεύει σαν τον ένα και μοναδικό Θεό, που μας καλεί να ενωθούμε μαζί Του σε κοινωνία αγάπης, έτσι ώστε να βιώσουμε την μακαριότητα, αφού γι αυτό έχουμε πλαστεί και “η ευτυχία συνίσταται στο να ζεις την αληθινή σου φύση”.

Αυτό το θαύμα (της επιστροφής από την πλάνη στην Αλήθεια), είναι, όπως λένε οι άγιοι πατέρες μας, μεγαλύτερο θαύμα κι από το ν’ αναστήσει κανείς νεκρό!

Ο Θεός κάνει τα θαύματα όχι για να πιστέψουμε (αυτό θα ήταν εξαναγκασμός και εκβίαση της ελεύθερης βούλησής μας) αλλά για να ξυπνήσουμε και να καταλάβουμε ότι υπάρχει κάποιος παραπάνω από τους φυσικούς νόμους, που δεν είναι άλλος από Αυτόν που τους έθεσε και γι αυτό και τους εξουσιάζει.

Μια σοφότατη λαϊκή ρήση, που έλεγε η Αμοργιανή γιαγιά της γυναίκας μου, ήταν ότι “Θέλει ο Θιος κι ανθούν τα δέντρα!”. Με άλλα λόγια, η διαδικασία άνθισης των δέντρων δεν είναι κάτι που το “αμόλησε” σαν φυσική διαδικασία κάποτε ο Θεός

και από τότε λειτουργεί ανεξάρτητα απ' το θέλημά Του. Όχι! Θέλει ο Θεός κι ανθούν τα δέντρα κι αν δεν θέλει δεν θ' ανθίσουν ή θ' ανθίσουν όσα θέλει Αυτός. Με τον ίδιο τρόπο, επιτρέπει ο Θεός να κάψει η φωτιά ό,τι κάψει κι αν δεν επιτρέπει να κάψει κάτι, δεν θα το κάψει!

Για αυτό και ο πιστός χριστιανός θα δοξάσει το Θεό για ένα θαύμα (όπως Τον δόξασα κι εγώ για τη διάσωση της Ι. Μονής Αγ. Ιωάννη Καρέα), αλλά δεν θα εκπλαγεί για το γεγονός, γιατί γνωρίζει ότι τα πάντα βρίσκονται υπό την εξουσία Του.

Άλλωστε, όλη μας η ζωή είναι ένα διαρκές θαύμα. Θα σας δώσω ένα παράδειγμα: αν δώσετε σ' έναν μαθηματικό όλα τα στατιστικά στοιχεία που δείχνουν τις πιθανότητες τοις εκατό που έχετε να πεθάνετε από οποιαδήποτε αιτία (αρρώστια, ατύχημα, πνιγμός, φυσική καταστροφή, ακόμα και τρομοκρατική ενέργεια), μέσα στο έτος που διανύουμε, και του πείτε, με βάση τη θεωρία των πιθανοτήτων, να σας πει τι πιθανότητες έχετε να μη σας συμβεί τίποτα απ' όλα αυτά, θα ανακαλύψετε ότι ...με το ζόρι τη βγάζετε τη χρονιά!

Ξέχωρα απ' αυτά, εγώ -και πιστεύω και ο κάθε πιστός- έχω ζήσει πολλές διασώσεις μου από "ολοκαυτώματα" της ζωής (μάλιστα, κάποια απ' αυτά περιελάμβαναν και απειλές κατά της βιολογικής μου υπόστασης, του τύπου "θα βρεθείς σε χαντάκι", κλπ.) και μπορώ να πω ότι αν κάποιος ψάχνει να βρει θαύμα για να πιστέψει, ας εξηγήσει πώς υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που πηγαίνουν με "το σταυρό στο χέρι" και όμως επιβιώνουν!

Πίστη σε κάτι σημαίνει πίστη στην ύπαρξή του. Πίστη σε κάποιον, όμως, σημαίνει εμπιστοσύνη σ' αυτόν. Κι αυτή η εμπιστοσύνη, όπως σ' όλες τις προσωπικές σχέσεις, χτίζεται με τον καιρό πάνω στα θεμέλια μιας μικρής πίστης-εμπιστοσύνης, που με τα μικρά ή μεγάλα καθημερινά θαύματα γίνεται ολοένα και μεγαλύτερη.

Ελπίζω να μην έγινα δυσνόητος, προσπαθώντας να γίνω πιο ...κατανοητός! Σε τελική ανάλυση, όποιος κατάλαβε, κατάλαβε ...

Εύχομαι σε όλους σας να είστε "πυρίμαχοι" ναοί του Αγίου Πνεύματος, όπως ήταν όλοι οι άγιοί μας!